La diàspora | Alba Alegret | Actualitzat el 30/06/2016 a les 19:31

«El clima pallarès m'ha ajudat a viure a Alemanya»

Acabem la temporada de "La Diàspora" amb el testimoni de l'Anna Subarroca, una trempolina professora de català a Alemanya



L'Anna Subarroca exerceix de professora de català a Alemanya. Foto: Anna Subarroca

Des de fa quatre anys viu a Alemanya, on exerceix com a professora de català a les universitats de Manheim i Friburg. L'Anna Subarroca (Tremp, 1983), a Friburg, no només hi ensenya llengua, sinó que també organitza esdeveniments per promoure la cultura i identitat catalanes.

Què et va portar fins a Alemanya?

L'oportunitat de marxar a fer de professora de català a la universitat gràcies a l'Institut Ramon Llull. Tot i que a Barcelona era mestra d'anglès, no vaig dubtar a agafar aquesta oportunitat i per això el setembre del 2012 vaig fer les maletes i me'n vaig anar cap a Manheim. En un principi era una plaça només per un any però aviat em van oferir fer també classes a Friburg i això m'ha permès anar allargant l'estada. Tot i això, ara mateix ja només em queden dos anys i després com que ja n'hauré fet vuit entre les dues universitats, no podré tornar a exercir com a professora de català a l'estranger.

Com és això de fer classes de català a l'estranger?

Doncs és molt bonic i els polítics parlen molt bé de nosaltres, diuen que som els ambaixadors de Catalunya pel món, però la nostra situació laboral és molt precària. Tot i això, la nostra feina té una part de recompensa cultural que està molt bé, perquè et converteixes en el punt de referència de la cultura catalana de la ciutat on ets. A part de les classes també organitzo activitats culturals, com per exemple la castanyada, Sant Jordi, tardes o nits de cinema... A més, també he organitzat des del 2013 i fins el 2015, quan hi havia prou pressupost, gires de músics catalans per Alemanya, van venir el Pau Alabajos, el Joan Dausà i la Judit Neddermann.

Què els expliques de la situació política a Catalunya?

Doncs intento ser tan neutra com m'és possible però se'm veu força el llautó... Com que m'ho pregunten bastant i ja saben de quin peu coixejo m'asseguro que vegin les diferents realitats de la situació i els dono tots els punts de vista que trobem en els diferents mitjans de comunicació. És a dir, intento donar-los totes les cares de la moneda però sóc conscient que sóc subjetiva perquè em sento compromesa social i políticament amb allò que passa al nostre país.

I del teu accent, què els dius?

Doncs ja bastant al principi de les classes els explico que jo parlo un català diferent del que trobarem a la majoria de materials que farem servir per estudiar-lo. A més, els alumnes de seguida s'adonen que a mi m'entenen millor que als àudios que estudiem, perquè són en oriental. D'aquesta manera també tinc la possibilitat d'explicar-los d'on sóc i posar el Pallars al mapa.

Com és el teu dia a dia a Friburg?

Bàsicament passo els dies preparant les classes i fent-les perquè la vida social alemanya no té res a veure amb la catalana, per exemple la gent no va a fer una cervesa al passeig, com acostumem a fer a Tremp després de treballar. Aquí es comença a treballar a les 7 o les 8 del matí i s'acaba, com a molt tard, a les 5 i això fa que molt gent dini un entrepà davant de l'ordinador per poder plegar aviat i anar-se'n a casa, sobretot a l'hivern. A més, aquí la vida social és molt planificada, tothom està molt organitzat i els costa ser espontanis. Tot i això, diria que d'una banda, el que més m'agrada de l'estil de vida alemany és moure'm amb bicicleta però, de l'altra, penso que mai m'acostumaré a sopar a les 6 de la tarda, per això faig horaris catalans a Alemanya.

Pretens quedar-te allà on vius?

Si puc no. M'agradaria tornar aviat però per qüestions laborals em quedaré segurament dos anys més. Penso que està molt bé estar a fora però cada dia trobo a faltar més el sol i el bon temps i, sobretot, els amics i la família.

Podries fer el que fas al Pallars?

És molt difícil, perquè no hi ha universitat. Sóc conscient que podria fer de professora en un institut del Pallars però això significaria que hauria de començar de zero, tenint més de 10 anys d'experiència com a docent i, per tant, penso que com a professora no tornaria. Tot i això sempre hi ha altres oportunitats i no descarto tornar en un futur.



Anna Subarroca, de peu i amb ulleres, amb alguns dels seus alumnes de català. Foto: Anna Subarroca

A què has renunciat per estar fora?

Sobretot a ser a prop de la família i dels amics. També penso que he renunciat a una situació de vida personal, la de tenir parella estable i fills, que l'he deixat en pausa perquè he apostat més per la vida professional. No obstant això, no tinc cap dubte que l'experiència val la pena.

Et penedeixes d'haver marxat?

No, perquè tot el que he viscut m'ha enriquit molt com a persona i com a professional. A més amb l'excusa de ser a fora he aconseguit que la meva família viatgi molt i surti del Pallars, que de tant en tant és necessari.

Com veus el Pallars des de fora?

Més bonic del que encara és, sobretot quan veig les fotos a l'Instagram, que és quan m'adono que el trobo a faltar molt. Penso que vivint fora aprens a valorar-lo molt més perquè t'adones que l'enyores molt. També m'he adonat, com a professora de català, que encara som la província oblidada de Catalunya.

Què trobes a faltar?

La família, els amics i la vida social que tenia a Catalunya, el menjar i la llum.

Amb quina freqüència tornes?

Entre dos i tres cops l'any que acostumen a ser Nadal, estiu i Setmana Santa. M'agradaria venir més però és complicat perquè pujar de Barcelona al Pallars és força difícil i això fa que un cap de setmana no em plantegi venir perquè quan s'arriba al Pallars ja s'ha de tornar a marxar.

Conserves la colla d'amics de la joventut?

Alguns, però com a colla ho hem perdut una mica perquè quan vam marxar a estudiar fora ja ens vam anar desfent. Tot i això sí que mantinc el contacte amb alguns i he de dir que estem tots bastant repartits pel món.

Havies portat als teus amics de fora aquí?

Sí, els he fet venir a l'estiu i els ha agradat molt però no s'imaginen un paisatge com el Pallars a Espanya.

Quina percepció creus que tenien del Pallars abans de venir?

Penso que creien que era una zona més plana, no s'esperaven tantes muntanyes a Catalunya.

Com vendries el Pallars als de fora?

Els dic que és un lloc tranquil, amb molta natura i on pots practicar molts esports. A més, que és bonic a l'estiu i a l'hivern. i sobretot que és un lloc on hi poden trobar molta tranquil·litat i on poden relaxar-se.



Visita de la família de l'Anna per Setmana Santa a les cascades de Triberg. Foto: Anna Subarroca

Com t'informes del dia a dia de la comarca?

Segueixo el **Pallars Digital** i també a través dels amics i la família. La veritat és que havia viscut fa 10 anys a Alemanya i la diferència pel que fa a la comunicació és increïble. Fins i tot, de vegades, li explico jo les coses a ma mare!

Quina referència dónes quan et diuen d'on ets?

Doncs generalment dic que sóc de Barcelona i després ja els dic que sóc d'una zona que és 200 quilòmetres al nord i cap a l'oest.

Et veus tornant?

D'una banda sí i de fet aquest any he tingut un dubte perquè no sabia si tornar o quedar-me però, de l'altra, també he de dir que em fa molt respecte perquè sé que l'hivern és molt llarg i tranquil. També perquè em fa por haver de renunciar a la meva experiència professional per pujar al Pallars. Però no ho descarto, la veritat.

Què necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Bàsicament crec que llocs de feina per la gent jove qualificada, perquè no tots els joves podem trobar una feina al Pallars que s'adeqüi a la nostra formació. A més, penso que també caldria millorar les comunicacions perquè, si una cosa ens fa por, és tornar al Pallars i haver de dependre del cotxe sempre.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:
Només un? Sóc molt fan de la girella i de la coca de samfaina de Palau

Una paraula pallaresa que mantens:
Popes, fargar...

Un indret del Pallars:
El pantà de Sant Antoni

Un pallarès il·lustre:
Maria Barbal

Un record:
Els estius a Palau de Noguera amb els amics al carrer

El que més t'agrada:
Les estrelles que es veuen al cel a la nit

El que menys:
Que estigui tan lluny i mal comunicat

Un amic:
Els de l'escola

Un/a professor/a:
Sisco Farràs

Una festa major:
La de Palau de Noguera